

Viața Creștină

3 Noiembrie 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 42 (151)

poienita.iasi.mmb.ro

parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Evangelia și Apostolul

În **Duminica a 22-a după Rusalii** se citește **Evangelia** de la **Luca 16, 19-31 (Bogatul nemilostiv)**, și **Apostolul** din **Galateni 6, 11-18**.

Sinaxar

În această zi sărbătorim pe Sf. Sfințiți **Mc. Achepsima**, episcopul, **Iosif**, preotul și **Aitala**, diaconul. **Așezare moaștelor Sf. Mare Mc. Gheorghe în Lida**.

Sfinții Achepsima, Iosif și Aitala

Sfinții Achepsima, episcopul, Iosif, preotul și Aitala, diaconul au trăit în secolul al IV-lea, în vremea împăratului Sapor, regele perșilor.

Achepsima a fost arestat în timpul prigoanei împotriva creștinilor din timpul domniei lui Sapor și aruncat în temniță, unde a pătimit vreme de trei ani. După torturi bestiale el a fost decapitat. Moartea sa i-a fost descoperită în chip minunat de un copil, care, potrivit Tradiției a intrat în casa acestuia și l-a sărutat pe cap spunându-i: „*Fericit este acest cinstit cap, căci cu cununa muceniei pentru Hristos se va încununa!*”

Iosif și Aitala pentru că au avut curajul să mărturisească credința în Hristos au fost îngropați în pământ până la mijloc, iar tortionarii i-au silit pe creștini să îi bată cu pietre. Prin lucrarea lui Dumnezeu, noaptea, trupul lui Iosif s-a făcut nevăzut, iar peste trupul lui Aitala a răsărit un arbore de mir cu ale cărui frunze și ramuri oamenii primeau vindecare de orice boală erau cuprinși. Acest arbore a rodit vreme de cinci ani, până când păgânii l-au tăiat din rădăcină.

Te-ai căsătorit, te-ai prăpădit

Există o părere generală așa în lumea noastră că dacă "te-ai căsătorit te-ai prăpădit". Gata cu distracțiile, gata cu bucuria vieții, gata cu libertatea ta, gata cu toate... Asta îi face pe unii să nu-și dorească a se căsători devreme ci mai târziu pe la 30 de ani, ca acum să mai copilărească, să se mai distreze.

Părerea aceasta generală, exprimată de multe ori în glumă, lasă impresia că în căsătorie nu mai e nimic frumos, că nu se mai compară nimic ca atunci când erai tânăr, că sunt doar supărări și muncă și nici un pic de bucurie. Și mie mi-au spus unii că m-am căsătorit prea repede, că poate ar trebuie să mai aștept, că m-am legat așa de tânăr.

Eu m-am căsătorit la 23 de ani, nu de nevoie, ci de bucurie. Eram cu Iulia de 5 ani și ne înțelegeam foarte bine, ne vedem în fiecare zi, vorbeam foarte mult la telefon, și ne doream să stăm mai mult împreună. Și așa ne-am dat seama că cel mai bine este să ne căsătorim. Ca să stăm tot timpul împreună.

Am avut o copilărie frumoasă și m-am bucurat de ea și-n liceu, și-n facultate. Dar acum, după doi ani de căsătorie vă zic sincer că au fost cei mai frumoși ani din viața mea. Am făcut foarte multe lucruri cu soția, am fost în multe locuri, am stat mult cu prietenii, am avut multe bucurii.

Căsătoria nu a fost o corvoadă, nu ne-a limitat, nu ne-a închis, ci dimpotrivă am început să căutăm să avem întotdeauna mulți prieteni, să ne-nțelegem bine cu ei, să putem să-i sunăm oricând și să stăm cu ei când ne e drag.

Am avut și supărări și momente mai grele, dar au trecut toate repede și a fost bine. Secretul nostru este Dumnezeu. El ne dă bucuria în familie, El ne ajută în fiecare zi să fim sănătoși, să avem ce ne trebuie, să ne-nțelegem bine cu ceilalți, să înaintăm în viață. Dacă nu era El, nimic nu era așa cum e acum.

Am avut un moment în care Dumnezeu mi-a arătat cum e fără El. În momentul acela eram așa de trist și de supărat și stăteam în fața icoanei lui și mă

rugam plângând; atunci mi-am dat seama că eu nici pe mama nu o pot iubi fără El. Dacă n-ar fi El eu n-aș putea iubi pe nimeni. Mi-am dat seama că dacă nu era El în familia noastră eu n-o puteam iubi pe Iulia, și poate totul s-ar fi terminat de mult.

El e cel care ne ajută să fim fericiți în fiecare zi. Noi doar atât facem, mergem la Biserică, îi cerem ajutorul, ne mărturisim păcatele și ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui la Sfânta Liturghie.

Căsătoria e o mare bucurie când Dumnezeu e prezent în fiecare zi în familie. Căsătoria e un pas frumos al vieții și aduce multe bucurii. Dar toate sunt de la Dumnezeu. Familia fără Dumnezeu e ca un pământ fără de apă, semănat și arat, dar care nu dă roade. Rămâne sterp și pustiu.

Zi-sa Domnul: "N-ați citit că El ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat și femeie? Și a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă." (Matei 4,6)

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro

„Când Dumnezeu vede că povara ispitelor depășește puterile noastre, își întinde mâna și ne ușurează de greutatea prisoșitoare. Însă dacă vede că suntem nepăsători pentru mântuirea noastră, ne părăsește lăsându-ne neajutorați. Dumnezeu nu silește și nu obligă pe nimeni. Cu cei leneși și nepăsători e nepăsător. Dimpotrivă, pe cei binevoitori și bine intenționați îi trage lângă El cu multă iubire. Apostolul spune: „Cu adevărat înțeleg că Domnul nu este părtinitor, ci, în orice neam, celui ce se teme de El și face dreptate, este primit de El” (Fapte 10, 34-35). (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Siria, patria bisericilor martirizate

Nicolae Pintilie | www.doxologia.ro

În dimineața zilei de 27 septembrie 2013, rebelii au devastat mai multe sfinte altare, au furat obiecte bisericesti și au bătut maicile viețuitoare de la Saydnaya. Mănăstirea a fost arestată în sensul propriu al cuvântului, jihadiștii interzicând ca viețuitorii să comunice cu exteriorul. Fără alimente și apă, fără electricitate, fără căi de comunicare, fără cele necesare vieții, monahii de aici au îndurat aproape o lună. Astăzi sunt, din nou, liberi. Până când?...

Marele istoric al religiilor, Mircea Eliade, afirma într-una dintre cărțile sale că „din Orient vine totul, de la medicină până la matematică, de la filosofie până la religie”.

În sânul acestui spațiu geografic este situată Siria, un important centru de spiritualitate, cultură și civilizație. Până astăzi, Siria a rămas una dintre cele mai fascinante și misterioase țări ale lumii. Descoperirile arheologice moderne au demonstrat că aici a fost leagănul omenirii, aici s-au păstrat comori ale anticității, a căror vechime urcă în negura istoriei.

Siria a fost locul în care Orientul mistic s-a întrepătruns cu ideile din Europa și Extremul Orient, căci pe aici trecea cea mai importantă arteră comercială a Antichității – *Drumul Mătăsii*. Așa se explică și denumirea dată în vechime, „*Cornul Abundenței*”. Era „paradisul întregului Orient”, cea mai bogată zonă a Asiei centrale, iar pentru religia noastră a fost prima patrie a creștinilor.

În vremuri apostolice, când un Saul „pustia Biserica lui Dumnezeu”, primii creștini au fugit la Damasc, adică în Siria care, iubitoare, i-a adoptat. Din Damasc au ajuns în Antiohia unde, ne spune Sfântul Luca, în cartea Faptele Apostolilor, că „întâia oară, ucenicii s-au numit creștini”. (Fapte 11, 26)

O mărturie a prezenței seculare în acest spațiu a reprezentat-o mulțimea bisericilor creștine. Cu siguranță că nu s-a mai păstrat locul în care Sfântul Apostol Pavel a întemeiat comunitatea creștină, însă s-au păstrat biserici din primele patru secole creștine, comori ce nu se mai există în altă parte a lumii. Acestea au rămas în picioare timp de 1600 de ani, deși a trecut peste ele urgia a trei mari imperii. De la perși la mameluci și apoi la turcii otomani, toți au apus, deși se intitulau „stăpâni ai lumii”. Dar, bisericile din Siria au continuat să trăiască. Credem că vor continua să reziste, deși astăzi o altă urgie se abate asupra lor.

Într-o epocă în care ne străduim să lăsăm nepoților noștri comorile trecutului, în Siria acestea cad pradă urii dintre frații de aceeași limbă, dar de credință diferită. Într-o Sirie în care se strigă „Islam sau moarte, nu vă este permis să trăiți, creștinilor!”, biserici de secol IV, sunt vandalizate, pustiite și martirizate. De fapt, ele sunt solidare cu ceea ce se întâmplă poporului euharistic. Dacă astăzi noi avem martiri în Siria, avem și biserici martire.

Istorică mănăstire a Siriei creștine

Una dintre pietrele prețioase din lada de comori arhitectonice ale Siriei este *Saydnaya*. Acest loc este numit „inima în care pulsează creștinismul sirian”. De fapt, este un oraș de biserici. Aici sunt nu mai puțin de 40 de Sfinte Altare. Rugăciune, frumusețe, arhitectură, istorie și ruine... Un loc în care creștinii se roagă de 1500 de ani, un loc în care femeile musulmane vin și ele, pentru a rămâne însărcinate. O mărturie că în acea zonă a existat o profundă trăire creștină, încă din timpul împăratului Iustinian cel Mare.

În limba aramaică, pe care însuși Hristos Mântuitorul a vorbit-o, *saydanaya* înseamnă „vânătoare de gazele”. Legenda întemeierii acestei mănăstiri este legată tot de o gazelă. Împăratul Iustinian, într-una din expedițiile sale orientale a ajuns în acest deșert, unde armata sa și-a așezat tabăra. Împăratul a văzut o gazelă frumoasă în depărtare. A pornit la vânătoare, urmărind-o până când acesta s-a oprit pe un pisc stâncos și s-a apropiat de un izvor de apă proaspătă. Deodată, gazela s-a transformat într-o icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Din ea se întindea o mână albă și un glas i-a spus: „Tu vei construi o biserică pentru mine aici, pe acest deal”. Apoi, lumina cerească și neobișnuită figură maiestuoasă au dispărut.

Legenda s-a păstrat doar în variantă arabă, neexistând în izvoarele bizantine. Însă, un lucru este cert. În orașul

bisericilor există o icoană a Maicii Domnului, datată de către specialiști ca fiind contemporană cu domnia împăratului bizantin Iustinian. O icoană la care au evlavie atât creștinii, cât și musulmanii. Dacă întrebi orice musulman din Damasc și din împrejurimi ce este Saydnaya, ei vor răspunde că este „Doamna noastră” - mănăstirea ce adăpostește icoana de la care curg valuri de minuni, atât pentru creștini, cât și pentru musulmani. Musulmanii o numesc *El Chagoura*, ceea ce în limba arabă înseamnă „mărita”, „vestita” sau „renumita”.

O pagină interesantă de istorie a Saydnayei a fost scrisă în secolul al XII-lea, în timpul sultanului Salahadin (1138-1193), cuceritorul Ierusalimului. Înfometate, trupele arabe au invadat mănăstirea și au pus stăpânire pe toate proviziile. După ce le-au încărcat pe spatele cailor și a cămășilor, animalele au refuzat să se miște din loc. În cele din urmă, au fost nevoiți să descarce toate proviziile și să le înapoieze mănăstirii, pentru a putea pleca.

Mănăstirea arestată

Această mănăstire este renumită pentru credințioșia sa, față de Ortodoxie. În vremurile de cucerire musulmană, când multe orașe și sate ale Siriei au apostaziat, Saydnaya a continuat să fie o apărătoare înfocată a credinței ortodoxe. Așa a rămas până în zilele noastre, când a fost încercuită de trupele rebeli ale mișcării cunoscute sub numele *Al Nashur* – o ramură a Frăției Musulmane.

Așa cum informează agenția de presă rusă ITAR-TASS, citând surse locale, în dimineața zilei de 27 septembrie 2013, rebelii au devastat mai multe sfinte altare, au furat obiecte bisericesti și au bătut maicile viețuitoare de la Saydnaya. Mănăstirea a fost arestată în sensul propriu al cuvântului, jihadiștii interzicând ca viețuitorii să comunice cu exteriorul. Fără alimente și apă, fără electricitate, fără căi de comunicare, fără cele necesare vieții, monahii de aici au îndurat aproape o lună. Astăzi sunt, din nou, liberi. Până când?...

În toată această nenorocire, de un lucru putem să fim siguri. Dragostea celor 50 de monahii și a preoților slujitori, care puteau oricând abandona mănăstirea, ne garantează că și nepoții noștri se vor bucura de minunile de la Saydanaya. Cu prețul libertății, cu prețul muceniciei, cu prețul sângelui.